



1. Gelukkig

‘Wrow!

Nooit gedacht dat ik ooit zo gelukkig zou zijn.
Toen ik voor het eerst een weerwolf werd, was ik
doodsbang.’

Dolfje keek naar de sterren.

Samen met Timmie was hij op het schuurtje in de
tuin geklommen.

Ze lagen op hun buik op het dak.

Het was bijna november.

In de tuin dwarrelden wat bladeren.

Vanaf het dak konden ze over de heg in de straat
kijken die langs de zijkant van het huis liep.

Af en toe kwamen er mensen voorbij.

Die hadden niet in de gaten dat ze bespioneerd
werden door een jongen en een kleine, witte wolf
met een brilletje.

‘Kijk daar!’ fluisterde Timmie.

‘Die vrouw met die hoed met veren.

Net mevrouw Krijtjes.

Weet je nog wel?’

‘Nou en of.’

Dolfje grinnikte.

‘Gelukkig zit dat nare mens nog steeds opgesloten
in het Opvangtehuis voor Zeldzame Dieren en
Mensen.’

Dolfje zuchtte diep.

Een zacht geronk welde op uit zijn witbehaarde keel.

Hij keek naar de bijna volle maan.
‘Wrow, ik woon bij een fijne familie.
Jij bent bijna een broer van mij.
Je moeder is hartstikke lief.
Je vader is knettergek én lief.
Ze weten wat ik ben en ze vinden het niet erg.
Dit is het fijnste gezin van de wereld.’
Timmie glimlachte.
Hij krabde Dolfje op zijn kop.
‘Wij vinden jou ook tof, dat weet je.’
De meeste tijd was Dolfje gewoon een jongen, net
als Timmie.
Maar drie keer in de maand was hij anders, zoals
nu.
Dan veranderde Dolfje in een weerwolf.
Een witte weerwolf met een brilletje.
Dat gebeurde wanneer het volle maan was.
En ook de nacht daarvoor en de nacht daarna.
Natuurlijk was het een groot geheim, dat bijna
niemand wist.
‘Hé, moet je die kerel zien!’ zei Timmie opeens.
Een grote man liep aan de overkant van de straat.
Hij droeg een hoed, een lange jas, laarzen en hij
rookte een sigaar.
Een grijze sliert rook dreef met hem mee.
Bij elk huis bleef de man even staan kijken.
Dan liep hij weer verder.
‘Rare vent,’ zei Dolfje.
‘Hij zoekt iets.’

Timmie knikte.
'Enge grote kerel.
Een geheim agent?
Of iemand van de maffia misschien?
Wat denk jij, collega?'
'Huurmoordenaar,' zei Dolfje.
'Vast en zeker.
Een echte killer.
Ben benieuwd wie hij te grazen moet nemen in
onze straat.
Misschien onze buurman.'
Met grote passen liep de man verder.
Plotseling stak hij over.
Hij kwam steeds dichterbij.
'Oei, hij komt hierheen,' fluisterde Timmie.
Dolfje en Timmie hielden zich doodstil op het dak
van het schuurtje.
De man bleef staan voor het poortje van de
achtertuint.
Rook kronkelde uit zijn mond als een uitgerekt
spook.
Nieuwsgierig keek de man rond in de tuin.
'Waarom loopt hij niet door?' fluisterde Dolfje.
'Wat zoekt hij bij ons?'
Timmie haalde zijn schouders op.
'Weet ik niet.'
Dolfje stak zijn neus in de lucht en snoof.
'Ik krijg een raar gevoel van die kerel.
Hij heeft een verkeerde geur.'

Plotseling draaide de man zijn hoofd in de richting van het schuurtje.
Dolfje en Timmie maakten zich zo plat mogelijk.
Even was er een schittering in zijn mond.
Hij gooide de sigaar op de grond en verpletterde hem onder zijn hak.
Toen draaide hij zich om.
Hij verdween in de schaduwen van de bomen in de straat.
‘Wie was dat nou?’ zei Dolfje.
Timmie keek naar de schaduwen.
De man was nergens meer te zien.
‘Een vreemdeling zeker, die verdwaald is zeker.’
Dolfje rekte zich uit.
Hij strekte zijn poten en kwispelde met zijn staart.
‘Ik moet even een eindje rennen, Timmie.’
Timmie knikte.
‘Geen kippen verslinden, Dolfje.
En pas goed op dat niemand je ziet!
Er lopen rare figuren rond, net als die vreemdeling.’
‘Wrow, ik ben toch veel sneller.
En die vent zien we vast nooit meer terug.’

2. Oom Zeb

De volgende ochtend ging de bel.
Het was zaterdag.
Dolfje en Timmie sliepen nog.
De vader van Timmie liep op blote voeten naar de voordeur.
Hij had zijn pyjama aan.
Een roze met gele olifantjes.
De krulspelden zaten nog in zijn knalblauwe haar.
Dat had hij de vorige avond geverfd.
Ook de nagels van zijn vingers en van zijn tenen waren blauw gelakt.
Dat stond leuk bij het haar, vond hij.
Timmies vader hield van anders.
Met een slaperig oog keek hij even naar de schaduw achter de ruit van de voordeur.
'Ik ken niemand die zo groot is,' zei hij.
Toen deed hij open.
Voor de deur stond een lange man met een uitgerekt gezicht en donkere ogen.
Hij droeg een hoed, een lange jas en hij rookte een sigaar.
'Goedemorgen.
Ik ben oom Zeb en ik kom Dolfje halen.'
Hij blies een rookwolk de gang in.
Vader begon meteen te hoesten.
'Uuh!
Dolfje halen?

Wat bedoelt u?
De man glimlachte.
Twee voortanden glinsterden oogverblindend.
Ze waren van zilver.
'Ik bedoel precies wat ik zeg.
Van nu af aan zorg ik voor Dolfje.
De rechter heeft mij tot zijn pleegvader benoemd.
Dolfje moet met mij mee.'



3. Rotbrief

Timmies vader was opeens klaarwakker.
Hij staarde de lange man aan.
‘Het spijt me, maar dat kan niet.
Nee, het spijt me helemaal niet, bedoel ik.
Dolfje hoort bij ons.
Wij houden van hem.
En wij houden hem.’
De man haalde zijn schouders op.
‘Jammer voor u.
Ik heb hier een bevel van de rechter.
U bent geen echte familie van hem.
Ik wel.’
Hij liet vader een brief zien.
Daar stond het in; Dolfje moest naar oom Zeb.
‘Willem, wie is daar?’ riep Timmies moeder uit de
woonkamer.
Vader bleef de bezoeker aankijken.
‘Een oom Zeb.
Hij komt Dolfje halen.’
‘Wat?’
Moeder rende de hal in.
Net als vader was zij nog in haar pyjama.
Net als vader sputterde zij tegen.
‘Dat kan niet.
Dat mag niet.
En hoe moet dat met school!’
‘Geen probleem, ik zorg overal voor,’ zei oom Zeb.

Hij blies een nieuwe wolk sigarenrook de gang in.
'Maar, kan het niet morgen?' zei moeder.
'Of overmorgen, of volgend jaar?
Of als hij achttien is?'
Oom Zeb schudde zijn hoofd.
'Nee, nu!'
Daarna kwam Timmie naar beneden.
Die begon te huilen.
'Dolfje moet bij ons blijven,' riep hij boos.
Toen kwam Dolfje de trap af.
Hij bleef even staan en snoof een paar keer.
Wat vreemd, dacht hij.
Dat is dezelfde geur als gisteravond.
Een verkeerde geur!
'Luister eens, Dolfje,' zei Timmies vader.
'Ik moet je iets vertellen...'
Dolfje werd lijkbaleek toen hij het nieuws hoorde.
De glazen van zijn brilletje besloegen.
'Ik wil bij Timmie blijven,' stamelde hij.
Maar dat hielp niets.
'De rechter heeft beslist,' zei oom Zeb.
'Vanaf vandaag moet Dolfje bij mij wonen.'
Timmies vader las de brief wel tien keer.
Maar elke keer stond er precies hetzelfde.
Er zat een indrukwekkend stempel van de
rechtbank op.
Iedereen was verdrietig.
Iedereen was doodongelukkig.
Iedereen was boos.

Maar dat hielp niets.
Met een somber gezicht pakte Dolfje zijn koffer in
op zijn kamer.
Timmie hielp hem.
'Heb je hem herkend, Dolfje?'
Dolfje deed zijn brilletje even af.
Hij veegde met een zakdoek langs zijn ogen.
'Wie?'
Daarna poetste hij de glazen schoon.
Hij zette de bril weer op zijn neus.
'Oom Zeb,' zei Timmie.
'Hij is die man die wij gisteravond gezien hebben.'
'Weet ik.
Ik rook het toen ik de trap af kwam.
Dezelfde verkeerde geur.'
'Wat kunnen we doen?' zei Timmie.
Dolfje haalde keihard zijn neus op.
'Ik zorg wel dat hij mij weer snel kwijt wil.
Ik ga keten, rotzooi trappen.
Ik maak een puinhoop van zijn huis.
Ik plas in zijn planten.
Ik poep in zijn pantoffels.
Wedden dat ik over twee dagen weer thuis ben!'
Dolfje legde een foto van Timmie en zijn ouders in
de koffer.
Timmie gaf hem een spijkerbroek aan.
'Je moet voorzichtig zijn hoor, Dolfje.
Vanavond is het volle maan.'
Hij gooide een trui naar Dolfje.



‘Dus dan word je weer een weerwolf, net als gisteravond.

En morgen ook nog een keer.

Dat mag oom Zeb niet weten.’

Dolfje knikte.

‘Ik zal voorzichtig zijn.’

‘Dolfje, waar blijf je?’ riep oom Zeb.

‘We moeten gaan.

Ik heb nog een drukke dag voor de boeg.’

Timmie drukte een gerafeld beertje in Dolfjes handen.

‘Hier heb je mijn knuffel.

Zodat je altijd aan mij blijft denken.’

Dolfjes ogen schoten vol tranen.

‘Natuurlijk blijf ik aan jullie denken!

Voor je het weet ben ik al weer terug.

Dat zul je zien.’
‘En geen kippen meer verslinden, Dolfje.’
Dolfje knikte. ‘Beloofd!’
Hij keek om zich heen, veegde zijn neus af.
Toen sjokte hij de trap af, koffer in een hand,
Timmies beertje onder zijn arm.
Oom Zeb stond nog steeds bij de voordeur.
Vader en moeder zaten elkaar te troosten in de
kamer.
‘Geef mij die koffer maar,’ zei oom Zeb.
‘Mijn auto staat een paar straten verderop.’
‘Ik wil eigenlijk niet,’ zei Dolfje zacht.
‘Mag ik niet gewoon hier blijven?’
Oom Zeb kneep een oog dicht.
Zijn andere oog pilde dreigend uit.
Hij bracht zijn mond bij Dolfjes oor.
‘Luister jongen,’ fluisterde hij.
‘Ga nou niet moeilijk doen.
De rechter heeft beslist dat ik jouw peetvader ben.
Als het niet anders kan, haal ik de politie erbij.
Dan krijgen jouw vriendje en zijn ouders
problemen.
Dankzij jou.
Grote problemen!
Misschien wel de gevangenis, zelfs.
Dat wil jij ze toch niet aandoen?’

4. Weg

Geschrokken keek Dolfje de man aan.

Timmie en zijn ouders naar de gevangenis?

Oom Zeb glimlachte.

Dolfje stapte snel achteruit.

Hij kon niet goed tegen die glimlach.

Oom Zeb gaf Dolfje een knipoog, alsof hij zojuist niet iets heel gemeens gezegd had.

Timmie kwam de trap af.

‘Is er iets, Dolfje?’

Oom Zeb keek waarschuwend naar Dolfje.

Dolfje schudde zijn hoofd.

‘Nee, eh... nee, ik moet nu gaan, denk ik.’

‘Verstandig ventje,’ zei oom Zeb.

Vader en moeder kwamen uit de woonkamer.

Ze zagen er allebei diepbedroefd uit.

‘Dag, jongen.

Bel je als je aangekomen bent?’ zei moeder.

‘En heb je een dikke jas bij je?’

Ze keek hem niet aan en slikte een keer.

‘Ik heb het adres van oom Zeb opgeschreven,’ zei vader.

‘Langoorlaan 183.

We komen je snel opzoeken.’

Hij trok een zakdoek zo groot als een theedoek uit zijn broekzak.

Toeterend snoot hij zijn neus.

‘Zo is het wel mooi geweest,’ zei oom Zeb.

‘We gaan.’

Hij pakte Dolfjes koffer en liep naar de voordeur.

‘Jullie kunnen beter maar niet meelopen.

Dat maakt het alleen maar moeilijker voor iedereen.’

Dolfje nam snel afscheid.

‘Dag, Timmie.

Je bent mijn liefste vriend.’

Voordat iedereen opnieuw in huilen kon uitbarsten, rende hij achter oom Zeb aan, de straat in.

Morgen of overmorgen ben ik toch weer terug, dacht hij.

Daar zorg ik wel voor.

‘Ik bel snel,’ riep hij nog.

Timmie, vader en moeder staarden naar de dichte deur.

‘Waarom zijn wij eigenlijk niet meegelopen naar de auto?’ zei vader.

Moeder snoot haar neus in vaders zakdoek.

‘Eigenlijk moeten we blij zijn voor Dolfje.

Nu woont hij bij zijn echte familie.

Dat is toch fijn, of niet.’

‘Helemaal niet fijn!’ riep Timmie.

‘Die oom Zeb kan mij gestolen worden.’

Zijn voorhoofd zat vol boze rimpels.

Maar opeens keek Timmie vrolijk.

‘Nu snap ik het!

Ik droom.

Dat kan niet anders.
Die rare oom Zeb bestaat helemaal niet.
Als ik mezelf knijp, word ik wakker en is Dolfje er
weer.’
Hij kneep keihard in zijn arm.
‘Aiai!’ gilde hij.
Er kwam een grote rode plek op zijn arm.
Het was geen droom.
Het hele huis stonk naar de sigaar van oom Zeb.
En Dolfje was weg.

